

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 17 maja 2021

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2021r w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z (...) z siedzibą w W.

przeciwko **Szpital Wojewódzki w P. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej**

o zapłatę

I. Zasadza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.008,80zł (dwa tysiące osiem zł 80/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2019r do dnia zapłaty

II. Zasadza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.757,31zł (sześć tysięcy siedemset pięćdziesiąt siedem zł 31/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2021r do dnia zapłaty

III. Kosztami postępowania w całości obciąża pozwanego i z tego tytułu zasadza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.892zł w tym 5417zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

/-/SSO Hanna Ratajczak

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 25 listopada 2019 r. (k. 3-4) w postępowaniu upominawczym powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Szpitala Wojewódzkiego w P. SPZOZ z siedzibą w P. kwoty 129.480,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

1. od kwoty 1.670,76 zł od dnia 19 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;
2. od kwoty 5.540,40 zł od dnia 19 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;
3. od kwoty 6.534,00 zł od dnia 19 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;
4. od kwoty 216,00 zł od dnia 19 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;
5. od kwoty 184,50 zł od dnia 1 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
6. od kwoty 4.363,20 zł od dnia 5 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
7. od kwoty 108,00 zł od dnia 5 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
8. od kwoty 2.770,20 zł od dnia 5 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
9. od kwoty 2.764,80 zł od dnia 18 maja 2019 r. do dnia zapłaty;

10. od kwoty 378,00 zł od dnia 18 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
11. od kwoty 5.540,40 zł od dnia 19 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
12. od kwoty 184,50 zł od dnia 31 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
13. od kwoty 5.238,00 zł od dnia 2 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
14. od kwoty 216,00 zł od dnia 2 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
15. od kwoty 3.283,20 zł od dnia 6 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
16. od kwoty 9.234,00 zł od dnia 6 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
17. od kwoty 2.548,80 zł od dnia 15 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
18. od kwoty 4.935,60 zł od dnia 30 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
19. od kwoty 184,50 zł od dnia 1 lipca 2019 r. do dnia zapłaty;
20. od kwoty 9.331,20 zł od dnia 12 lipca 2019 r. do dnia zapłaty;
21. od kwoty 11.620,80 zł od dnia 12 lipca 2019 r. do dnia zapłaty;
22. od kwoty 184,50 zł od dnia 31 lipca 2019 r. do dnia zapłaty;
23. od kwoty 6.220,80 zł od dnia 5 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
24. od kwoty 8.154,00 zł od dnia 8 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
25. od kwoty 993,60 zł od dnia 8 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
26. od kwoty 162,00 zł od dnia 8 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
27. od kwoty 2.008,80 zł od dnia 22 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
28. od kwoty 7.495,20 zł od dnia 22 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
29. od kwoty 5.724,00 zł od dnia 22 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
30. od kwoty 184,50 zł od dnia 31 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
31. od kwoty 4.176,36 zł od dnia 19 września 2019 r. do dnia zapłaty;
32. od kwoty 1.836,00 zł od dnia 22 września 2019 r. do dnia zapłaty;
33. od kwoty 5.724,00 zł od dnia 22 września 2019 r. do dnia zapłaty;
34. od kwoty 184,50 zł od dnia 1 października 2019 r. do dnia zapłaty;
35. od kwoty 3.979,80 zł od dnia 3 października 2019 r. do dnia zapłaty;
36. od kwoty 2.635,20 zł od dnia 17 października 2019 r. do dnia zapłaty;
37. od kwoty 2.970,00 zł od dnia 18 października 2019 r. do dnia zapłaty;

oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że strony łączyła umowa z dnia 6 sierpnia 2018 r. o numerze (...) (dalej zwana „umową”), która została zawarta w wyniku zamówienia publicznego udzielonego w trybie przetargu nieograniczonego. Przedmiotem umowy było dostarczenie przez powódkę do siedziby pozwanego odczynników i akcesoriów do oznaczeń koagulologicznych wraz z dzierżawą dwóch analizatorów, stanowiących pakiet nr 1. Powódka wskazała, że umowa ta nie była realizowana przez pozwaną, która nie uiściła ciążących na niej należności. Według przedmiotowej umowy wynagrodzenie za wykonanie całego przedmiotu zamówienia w wynosiło 440.260,92 zł brutto. Zapłata za dostarczony asortyment miała następować przelewem w ciągu 30 dni od daty dostawy i otrzymania prawidłowo wystawionej faktury VAT, dostarczonej wraz z zamówionym asortymentem na rachunek bankowy powódki. Natomiast zapłata miesięcznego czynszu dzierżawnego analizatora miała następować przelewem w ciągu 30 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury VAT. Dzierżawa była liczona od daty oddania przedmiotu dzierżawy do eksploatacji oraz dokonania wszelkich podłączeń w systemie informatycznym pozwanego. Przy czym stawka wynagrodzenia podlegała waloryzacji cen jednostkowych w przypadku zmiany: stawki podatku VAT od towarów i usług, zasad podlegania ubezpieczeniom społecznym lub ubezpieczeniu zdrowotnemu lub wysokości stawki składki na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, jeżeli zmiany te będą miały wpływ na koszty wykonania zamówienia, wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie art. 2 ust. 3-5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Za datę zapłaty strony przyjęły datę obciążenia rachunku bankowego pozwanego.

W związku z nieuregulowaniem wystawionych faktur VAT, pismem z dnia 23 października 2019 r. powódka wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty całej należności, tj. kwoty 129.480,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w nieprzekraczalnym terminie 5 dni od dnia doręczenia wezwania. Pozwany nie uiścił żądanej kwoty w przepisany terminie (k. 3-5).

W dniu 11 lutego 2020 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym Warszawa – Praga w Warszawie, II Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu, sygn. akt II Nc 20/20 (k. 61).

Pismem z dnia 5 marca 2020 r. (k. 66-69) pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym domagając się uchylecia nakazu zapłaty w całości, przekazania sprawy właściwemu rzeczowo Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Ewentualnie na wypadek uznania roszczenia za zasadne, pozwany wniósł o nieobciążanie kosztami procesu oraz o rozłożenie świadczenia objętego pozwem na 10 rat.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że roszczenie główne zgłoszone w przedmiotowej sprawie jest bezpodstawne, tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany zaprzeczył jakoby w niniejszej sprawie wystąpiły okoliczności uzasadniające zapłatę kwot pieniężnych, których domaga się powódka. Zdaniem pozwanego, powódka nie przedstawiła żadnych dokumentów potwierdzających, że pozwany załączony do pozwu faktury VAT otrzymał (brak potwierdzenia odbioru), tym samym nawet gdyby uznać zasadność ich wystawienia (czemu pozwany stanowczo przeczy), ewentualny pozew o ich zapłatę należy uznać za przedwczesny. Nadto, pozwany podniósł, że załączone do pozwu faktury VAT są dokumentami prywatnymi i nie są dowodami, że istnieje zobowiązanie w stosunku do powódki w zakresie wskazanych przez nią kwot oraz że powódka wykonała świadczenie wskazane w fakturach VAT. W tych okolicznościach materiał dowodowy w ocenie pozwanego jest niewystarczający dla uwzględnienia powództwa.

Oprócz tego, pozwany podniósł, że zapłata za dostarczony przez powódkę asortyment miała następować przelewem w ciągu 30 dni od daty dostawy i otrzymania przez pozwanego prawidłowo wystawionej faktury VAT. Zdaniem pozwanego, termin wymagalności świadczenia pieniężnego wynikającego z wystawionych przez powódkę na mocy przedmiotowej umowy faktur VAT przypada nie wcześniej niż 31. dnia od momentu spełnienia przez stronę powodową

świadczenia niepieniężnego polegającego na dostawie objętych umową towarów oraz doręczenia pozwanemu przez powódkę faktur VAT obejmujących należności za te towary. Przy czym, powódka dokonując wyliczenia wartości wysokości rzekomo należnych jej odsetek za opóźnienie w zapłacie należności brała pod uwagę nie datę doręczenia pozwanemu faktur VAT, a termin opóźnienia w zapłacie należności. W ocenie pozwanego nie sposób jest w tych okolicznościach określić daty doręczenia poszczególnych faktur VAT, od których powódka domaga się odsetek. Z daleko idącej ostrożności procesowej w razie uznania, że roszczenia powódki są zasadne, pozwany powołując się na nienajlepszą sytuację finansową wniósł o zwolnienie od kosztów procesu oraz rozłożenie świadczenia na raty (k. 66-69).

Postanowieniem z dnia 25 maja 2020 r. Sąd Okręgowy W. (...), I Wydział Cywilny stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu zgodnie z właściwością umowną określoną w § 10 ust. 3 przedmiotowej umowy, sygn. akt I C 489/20 (k. 83).

W piśmie z dnia 4 stycznia 2021 r. (k. 96-98) powódka częściowo cofnęła pozew co do kwoty 127.471,32 zł, bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie odsetek od tej kwoty oraz bez zrzeczenia się kosztów procesu. W związku z czym powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.008,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego kwoty 6.757,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia niniejszego pisma do dnia zapłaty – tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty głównej uiszczonej w toku postępowania, zasądzenie od pozwanego kwoty 11.892,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwany spełnił część świadczenia w dniu 14 kwietnia 2020 r. Według powódki uiszczenie przez pozwanego należności głównej jest równoznaczne z uznaniem dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia. Powódka podtrzymała swoje żądanie w zakresie kwoty, o której mowa w poz. 27 petitum pozwu, odsetek od tej kwoty oraz odsetek od kwot zapłaconych przez pozwanego w roku procesu oraz zwrotu kosztów procesu. Powódka kapitalizuje odsetki od kwot głównych dochodzonych w niniejszym postępowaniu na moment zapłaty oraz dochodzi dalszych odsetek od tych kwot. W związku z czym, powódka wniosła o zasądzenie odsetek o łącznej kwocie 6.757,31 zł. W ocenie powódki, powództwo jest w całości zasadne, a pozwany dokonał wpłaty prawie całości zadłużenia dopiero po wniesieniu pozwu i doręczeniu nakazu zapłaty, stąd też brak jest podstaw do nieobciążania go kosztami procesu.

Pozwany w piśmie z dnia 2 lutego 2021 r. (k. 105-106) wniósł o skierowanie spraw do mediacji celem zawarcia ugody. Według pozwanego kwestią sporną pozostaje sposób naliczania odsetek przez powódkę, a także należność wskazana w poz. 27 petitum pozwu, której pozwany nie może uznać, gdyż nie ma w swoich zasobach dowodu doręczenia faktury VAT i zrealizowania dostawy. Pismem z dnia 1 marca 2021 r. (k. 120) powódka nie wyraziła zgody na przeprowadzenie mediacji w przedmiotowej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jest międzynarodowym przedsiębiorstwem, który inwestuje w rozwój nowych technologii, produkcję, dystrybucję i obsługę posprzedażną innowacyjnych produktów dla sektora ochrony zdrowia. Natomiast pozwany prowadzi działalność w ramach Szpitala Wojewódzkiego w P. SPZOZ z siedzibą w P..

W dniu 6 sierpnia 2018 r. strony zawarły umowę o numerze (...) (dalej zwana „umową”). Przedmiotem zawartej umowy było dostarczenie przez powódkę do siedziby pozwanego odczynników i akcesoriów do oznaczeń koagulologicznych wraz z dzierżawą dwóch analizatorów stanowiących pakiet nr 1. Wykonanie przedmiotu umowy miało odbywać się w okresie 30 miesięcy od daty zawarcia umowy bądź do wyczerpania kwoty przeznaczonej do realizacji przedmiotu umowy. Zamówienia częściowe miały być wykonywane w ciągu 4 dni od pisemnego zamówienia przesłanego faksem, określającym dokładnie ilość zamawianego asortymentu. Z umowy wynikało również, że powódka dostarczy bezpośrednio analizatory w liczbie określonej w umowie i dokona ich instalacji w terminie 14 dni od daty zawarcia

umowy. Dodatkowo powódka zobowiązała się, że przeprowadzi własnym kosztem i staraniem połączenie analizatorów w systemie informacyjnym pozwanego w terminie 14 dni od daty instalacji analizatorów (§ 2 umowy).

Strony umowy ustaliły, że wynagrodzenie za wykonanie przedmiotu zamówienia wynosi 440.260,92 zł brutto, na którą składa się wartość odczynników w kwocie 434.725,92 zł brutto oraz wartość czynszu dzierżawy w kwocie 5.353,00 zł brutto, w tym wartość brutto miesięcznego czynszu dzierżawy wynosi 123,00 zł oraz 61,50 zł (§ 3 umowy).

Nadto strony ustaliły, że pozwany będzie przekazywał wynagrodzenie za dostarczony asortyment w drodze przelewu bankowego na rachunek powódki w ciągu 30 dni od daty dostawy i otrzymania prawidłowo wystawionej faktury VAT, dostarczonej wraz z zamówionym asortymentem. Natomiast zapłata miesięcznego czynszu dzierżawnego analizatora nastąpi przelewem w ciągu 30 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury VAT. Dzierżawa liczona będzie od daty oddania przedmiotu dzierżawy do eksploatacji oraz dokonania wszelkich podłączeń w systemie informatycznym pozwanego. Za datę zapłaty strony uznały datę obciążenia rachunku bankowego pozwanego (§ 4 umowy).

Dowód: umowa z dnia 6 sierpnia 2018 r. o numerze (...) (k. 10-12); odpis KRS powódki (k. 8-9)

Od marca 2019 r. pozwany nie wywiązał się z terminowego regulowania zobowiązań wynikających z zawartej z powódką umowy. Wobec czego pismem z dnia 23 października 2019 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 5 dni od dnia doręczenia kwoty 129.480,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Na dochodzoną należność składały się kwoty cząstkowe wynikające z nieuregulowanych faktur VAT o numerze:

1. (...) z dnia 19 marca 2019 r. na 1.670,76 zł, z terminem płatności określonym na dzień 18 kwietnia 2019 r.;
2. (...) z dnia 19 marca 2019 r. na 5.540,40 zł, z terminem płatności określonym na dzień 18 kwietnia 2019 r.;
3. (...) z dnia 19 marca 2019 r. na 6.534,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 18 kwietnia 2019 r.;
4. (...) z dnia 19 marca 2019 r. na 216,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 18 kwietnia 2019 r.;
5. (...) z dnia 31 marca 2019 r. na 184,50 zł, z terminem płatności określonym na dzień 30 kwietnia 2019 r.;
6. (...) z dnia 4 kwietnia 2019 r. na 4.363,20 zł, z terminem płatności określonym na dzień 4 maja 2019 r.;
7. (...) z dnia 4 kwietnia 2019 r. na 108,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 4 maja 2019 r.;
8. (...) z dnia 4 kwietnia 2019 r. na 2.770,20 zł, z terminem płatności określonym na dzień 4 maja 2019 r.;
9. (...) z dnia 17 kwietnia 2019 r. na 2.764,80 zł, z terminem płatności określonym na dzień 17 maja 2019 r.;
10. (...) z dnia 17 kwietnia 2019 r. na 378,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 17 maja 2019 r.;
11. (...) z dnia 18 kwietnia 2019 r. na 5.540,40 zł, z terminem płatności określonym na dzień 18 maja 2019 r.;
12. (...) z dnia 30 kwietnia 2019 r. na 184,50 zł, z terminem płatności określonym na dzień 30 maja 2019 r.;
13. (...) z dnia 2 maja 2019 r. na 5.238,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 1 czerwca 2019 r.;
14. (...) z dnia 2 maja 2019 r. na 216,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 1 czerwca 2019 r.;
15. (...) z dnia 6 maja 2019 r. na 3.283,20 zł, z terminem płatności określonym na dzień 5 czerwca 2019 r.;
16. (...) z dnia 6 maja 2019 r. na 9.234,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 5 czerwca 2019 r.;
17. (...) z dnia 15 maja 2019 r. na 2.548,80 zł, z terminem płatności określonym na dzień 14 czerwca 2019 r.;

18. (...) z dnia 30 maja 2019 r. na 4.935,60 zł, z terminem płatności określonym na dzień 29 czerwca 2019 r.;
19. (...) z dnia 31 maja 2019 r. na 184,50 zł, z terminem płatności określonym na dzień 30 czerwca 2019 r.;
20. (...) z dnia 11 czerwca 2019 r. na 9.331,20 zł, z terminem płatności określonym na dzień 11 lipca 2019 r.;
21. (...) z dnia 11 czerwca 2019 r. na 11.620,80 zł, z terminem płatności określonym na dzień 11 lipca 2019 r.;
22. (...) z dnia 30 czerwca 2019 r. na 184,50 zł, z terminem płatności określonym na dzień 30 lipca 2019 r.;
23. (...) z dnia 5 lipca 2019 r. na 6.220,80 zł, z terminem płatności określonym na dzień 4 sierpnia 2019 r.;
24. (...) z dnia 8 lipca 2019 r. na 8.154,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 7 sierpnia 2019 r.;
25. (...) z dnia 8 lipca 2019 r. na 993,60 zł, z terminem płatności określonym na dzień 7 sierpnia 2019 r.;
26. (...) z dnia 8 lipca 2019 r. na 162,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 7 sierpnia 2019 r.;
27. (...) z dnia 22 lipca 2019 r. na 2.008,80 zł, z terminem płatności określonym na dzień 21 sierpnia 2019 r.;
28. (...) z dnia 22 lipca 2019 r. na 7.495,20 zł, z terminem płatności określonym na dzień 21 sierpnia 2019 r.;
29. (...) z dnia 22 lipca 2019 r. na 5.724,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 21 sierpnia 2019 r.;
30. (...) z dnia 31 lipca 2019 r. na 184,50 zł, z terminem płatności określonym na dzień 30 sierpnia 2019 r.;
31. (...) z dnia 19 sierpnia 2019 r. na 4.176,36 zł, z terminem płatności określonym na dzień 18 września 2019 r.;
32. (...) z dnia 22 sierpnia 2019 r. na 1.836,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 21 września 2019 r.;
33. (...) z dnia 22 sierpnia 2019 r. na 5.724,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 21 września 2019 r.;
34. (...) z dnia 31 sierpnia 2019 r. na 184,50 zł, z terminem płatności określonym na dzień 30 września 2019 r.;
35. (...) z dnia 2 września 2019 r. na 3.979,80 zł, z terminem płatności określonym na dzień 2 października 2019 r.;
36. (...) z dnia 16 września 2019 r. na 2.635,20 zł, z terminem płatności określonym na dzień 16 października 2019 r.;
37. (...) z dnia 17 września 2019 r. na 2.970,00 zł, z terminem płatności określonym na dzień 17 października 2019 r.

Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował wspomnianych faktur VAT.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 23 października 2019 r. wraz z dowodem nadania (k. 17-18); faktura VAT nr (...) z dnia 19 marca 2019 r. (k. 19); faktura VAT nr (...) z dnia 19 marca 2019 r. (k. 20); faktura VAT nr (...) z dnia 19 marca 2019 r. (k. 21); faktura VAT nr (...) z dnia 19 marca 2019 r. (k. 22); faktura VAT nr (...) z dnia 31 marca 2019 r. (k. 23); faktura VAT nr (...) z dnia 4 kwietnia 2019 r. (k. 24); faktura VAT nr (...) z dnia 4 kwietnia 2019 r. (k. 25); faktura VAT nr (...) z dnia 4 kwietnia 2019 r. (k. 26); faktura VAT nr (...) z dnia 17 kwietnia 2019 r. (k. 27); faktura VAT nr (...) z dnia 17 kwietnia 2019 r. (k. 28); faktura VAT nr (...) z dnia 18 kwietnia 2019 r. (k. 29); faktura VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2019 r. (k. 30); faktura VAT nr (...) z dnia 2 maja 2019 r. (k. 31); faktura VAT nr (...) z dnia 2 maja 2019 r. (k. 32); faktura VAT nr (...) z dnia 6 maja 2019 r. (k. 33); faktura VAT nr (...) z dnia 6 maja 2019 r. (k. 34); faktura VAT nr (...) z dnia 15 maja 2019 r. (k. 35); faktura VAT nr (...) z dnia 30 maja 2019 r. (k. 36); faktura VAT nr (...) z dnia 31 maja 2019 r. (k. 37); faktura VAT nr (...) z dnia 11 czerwca 2019 r. (k. 38); faktura VAT nr (...) z dnia 11 czerwca 2019 r. (k. 39); faktura VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2019 r. (k. 40); faktura VAT nr (...) z dnia 5 lipca 2019 r. (k. 41); faktura VAT nr (...) z dnia 8 lipca 2019 r. (k. 42); faktura VAT nr (...) z dnia 8 lipca 2019 r. (k. 43); faktura VAT nr (...) z dnia 8 lipca 2019 r. (k. 44); faktura VAT nr (...) z dnia 22 lipca 2019 r. (k. 45); faktura VAT nr (...) z

dnia 22 lipca 2019 r. (k. 46); faktura VAT nr (...) z dnia 22 lipca 2019 r. (k. 47); faktura VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2019 r. (k. 48); faktura VAT nr (...) z dnia 19 sierpnia 2019 r. (k. 49); faktura VAT nr (...) z dnia 22 sierpnia 2019 r. (k. 50); faktura VAT nr (...) z dnia 22 sierpnia 2019 r. (k. 51); faktura VAT nr (...) z dnia 31 sierpnia 2019 r. (k. 52); faktura VAT nr (...) z dnia 2 września 2019 r. (k. 53); faktura VAT nr (...) z dnia 16 września 2019 r. (k. 54); faktura VAT nr (...) z dnia 17 września 2019 r. (k. 55)

W dniu 11 lutego 2020 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym W. (...), II Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu, sygn. akt (...). Nakaz zapłaty stracił moc w wyniku wniesienia przez pozwanego w ustawowym terminie sprzeciwu od nakazu zapłaty. Sprzeciw został wniesiony co do całości nakazu. Zaskarżając nakaz zapłaty w całości, pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania zaprzeczając wszelkim twierdzeniom powódki.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Okręgowy W. (...)w W., II Wydział Cywilny, sygn.(...)(k. 61); sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty wydanego w dniu 11 lutego 2020 r. (k. 66-69)

W dniu 4 stycznia 2021 r. powódka, w związku z otrzymaniem sprzeciwu wniosła o cofnięcie pozwu w zakresie części kwoty głównej co do kwoty 127.471,32 zł ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty głównej, bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie odsetek od tej kwoty oraz bez zrzeczenia się kosztów procesu. Częściowe cofnięcie pozwu spowodowane było uiszczeniem przez pozwanego należności wynikających z poz. 1-26 oraz poz. 28-37 petitum pozwu.

W dniu 2 lutego 2021 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o skierowanie sprawy do mediacji celem zawarcia ugody. Powódka nie wyraziła zgody na mediację.

Dowód: pismo powódki z dnia 4 stycznia 2021 r. (k. 96-98); pismo pozwanego z dnia 2 lutego 2021 r. (k. 105-106); pismo powódki z dnia 1 marca 2021 r. (k. 120)

Powyższy stan faktyczny tut. Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów urzędowych i prywatnych zgromadzonych w aktach sprawy. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy tut. Sąd doszedł do następujących wniosków.

Zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne, tut. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez tut. Sąd. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości tut. Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych. Dlatego tut. Sąd przyjął je w poczet materiału dowodowego sprawy uznając, że stanowią one wiarygodny dowód pośredni na istnienie i treść dowodów właściwych, dokonując w oparciu o nie ustaleń stanu faktycznego sprawy. Okoliczność, że tego typu dowody mogą być modyfikowane, nie pozbawia ich zarazem mocy dowodowej (zob. wyrok SA w Warszawie z 13 stycznia 2017 r., I ACa 2111/15, Legalis nr 1576864).

W ocenie tut. Sądu przywołane dowody, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą zasadniczo spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z wystawionych faktur VAT za

dostarczenie do siedziby pozwanego odczynników i akcesoriów do oznaczeń koagulologicznych oraz z dzierżawy dwóch analizatorów na podstawie zawartej umowy z dnia 6 sierpnia 2018 r. o numerze (...). Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy. Postępowanie dowodowe, w szczególności przedłożone dokumenty, dowodzą, że między stronami doszło do zawarcia przedmiotowej umowy, nadto fakt ten był w toku postępowania niesporny, nadto bezspornym było między stronami, że obowiązuje ona od 6 sierpnia 2018 r. Poza sporem pozostawało również to, iż powódka dokonywała zgodnie z postanowieniami umownymi dostaw.

Niemniej początkowo pozwany wskazywał, że roszczenie zgłoszone w przedmiotowej sprawie należy uznać za bezpodstawne, tak co do zasady jak i co do wysokości. Zaprzeczał, jakoby w niniejszej sprawie wystąpiły okoliczności uzasadniające zapłatę kwot pieniężnych, których domaga się powódka. Pozwany podnosił, że powódka nie przedstawiła wystraszających dokumentów potwierdzających, że pozwany załączony do pozwu faktury VAT w ogóle otrzymał. Następnie jednak, pozwany spełnił część świadczenia, tj. uiszczył kwotę 127.471,32 zł.

W ocenie tut. Sądu uiszczenie przez pozwanego należności głównej jest równoznaczne z uznaniem przez niego roszczenia dochodzonego przez powódkę. Nadto, w orzecznictwie wskazuje się, że zaspokojenie roszczenia w toku procesu uznawane jest za przegranie sprawy przez stronę pozwaną (zob. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, LEX nr 160169).

Ponadto, pozwany kwestionował również stan faktyczny w zakresie sposobu naliczenia odsetek. Zgodnie z § 4 ust. 1 umowy zapłata za dostarczony przez powódkę asortyment miała następować przelewem „w ciągu 30 dni od daty dostawy i otrzymania prawidłowo wystawionej faktury”. Jego zdaniem, termin wymagalności świadczenia pieniężnego wynikającego z wystawionych przez powódkę na mocy umowy faktur VAT przypadających nie wcześniej niż 31 dni od momentu spełnienia przez stronę powodową świadczenia polegającego na dostawie objętych umową towarów oraz doręczenia pozwanemu przez powódkę faktury VAT obejmującej należności za te towary. Pozwany twierdził, że powódka dokonując wyliczenia wartości wysokości należnych jej odsetek za opóźnienie w zapłacie należności brała pod uwagę nie datę doręczenia pozwanemu faktury VAT, a termin wystawienia tego dokumentu księgowego, o czym świadczy użyte w zestawieniach przytoczonych w treści załączonych do pozwu faktur sformułowanie „data faktury”, które jak domniemywa pozwany oznacza termin jej sporządzenia. Podnosił przy tym, że dostawy i faktury VAT nie były doręczane w tej samej dacie co termin wystawienia faktur VAT.

Na tle art. 65 k.c. należy przyjąć kombinowaną metodę wykładni, opartą na kryteriach subiektywnym i obiektywnym (zob. uchwała Sąd Najwyższy z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, LEX nr 9220). Przy kombinowanej metodzie wykładni uznaje się za wiążący sens oświadczenia woli, jaki zrozumiała go zarówno osoba składająca, jak i odbierająca to oświadczenie. Jeżeli zaś każda ze stron rozumie inaczej zakres obowiązków to konieczne jest przejście do drugiej, obiektywnej fazy wykładni, w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli tak, jak adresat sens ten rozumiał i rozumieć powinien przy uwzględnieniu kontekstu sytuacyjnego, tj. przy uwzględnieniu, że obie strony są profesjonalistami w zakresie świadczenia usług objętych umową. W procesie zaś interpretacji umowy podstawowa rola przypada w takim przypadku językowym regułom znaczeniowym.

W kontekście powyższego, zdaniem tut. Sądu, przez sformułowanie „zapłata za dostarczony asortyment nastąpi przelewem w ciągu 30 dni od daty dostawy i otrzymania prawidłowo wystawionej faktury” należy rozumieć tyle, co że dopiero od dnia dostarczenia przez powódkę asortymentu pozwanemu i przekazania faktury VAT należy liczyć termin 30 dni.

Nie można przy tym stracić z pola widzenia okoliczności, że w wezwaniu do zapłaty z dnia 23 października 2019 r. widniał zapis, iż w przypadku kwestionowania przez pozwanego terminów płatności podanych przez powódkę, należy powódkę o tym fakcie natychmiast poinformować z jednoczesnym wskazaniem dowodów potwierdzających inne terminy płatności. Brak zgłoszenia zastrzeżeń w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania oznacza potwierdzenie danych wskazanych w wezwaniu do zapłaty przez powódkę. Pozwany nie zgłosił jakichkolwiek zastrzeżeń (mimo, iż wezwanie zostało doręczone skutecznie). Podkreślenia wymaga, że droga wezwania do zapłaty nie służy odraczeniu

terminu płatności, ma natomiast umożliwić dłużnikowi zajęcie stanowiska w sprawie. Jeżeli zatem pomimo żądania zawartego w wezwaniu, dłużnik nie dokonał niezwłocznej zapłaty wskazanej kwoty, to wierzyciel może dochodzić swoich roszczeń przed sądem (zob. zwł. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 lipca 2018 r., I AGa 176/18, LEX nr 2563093).

Na marginesie warto dodać, że nie było żadnych podstaw do uznania, że dochodzenie przez powódkę roszczeń jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego czy dobrymi obyczajami (art. 5 k.c.). Przeciwnie, za prawidłowo i terminowo wykonane usługi przez powódkę należy jej się zapłata w pełnej wysokości i przewidzianym przez strony terminie. To raczej odmowa tej zapłaty przez pozwanego może być traktowana jako sprzeczna z dobrymi obyczajami w obrocie gospodarczym.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie tut. Sądu powództwo jako zasadne należało uwzględnić w całości.

Na uwzględnienie nie zasługiwały natomiast wnioski pozwanego o rozłożenie świadczenia pieniężnego na raty oraz o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu. Sama sytuacja ekonomiczna pozwanego, nawet tak niekorzystana, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy do zwolnienia z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi jak również do rozłożenia świadczenia na raty.

Podkreślenia wymaga, że wniosek o zwolnienie od kosztów procesu ma charakter szczególny. Powinien być wykorzystywany tylko w wyjątkowych sytuacjach. Przepis art. 102 k.p.c. znajduje bowiem zastosowanie w wypadkach szczególnie uzasadnionych, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się nie tylko sytuację majątkową i osobistą strony, ale także mogącą powstać kolizję w zakresie przyjętej zasady rozstrzygnięcia o kosztach postępowania z zasadami współzycia społecznego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 września 2020 r., I ACa 567/19, LEX nr 3108147; zob. też Piaskowska Olga Maria (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz aktualizowany, el./LEX 2020). Instytucja ta jest rozwiązaniem niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 maja 2015 r., I ACa 107/15, LEX nr 1745541). Co istotne, sama tylko sytuacja materialna strony procesu nie jest wystarczająca do zastosowania art. 102 k.p.c. w sytuacji, gdy strona ta dała podstawy do wytoczenia powództwa a podjętych przez nią działań nie można uznać za działania w dobrej wierze (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 września 2020 r., V ACa 215/20, LEX nr 3069820). W orzecznictwie wskazuje się nadto, że sam charakter działalności prowadzonej przez pozwanego w żaden sposób nie uzasadnia zastosowania wobec niego dyspozycji art. 102 k.p.c. – pozwany jest podmiotem wchodzącym w interakcje prawne z podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą i powinny obowiązywać go takie same zasady odpowiedzialności cywilnoprawnej jak pozostałych uczestników obrotu gospodarczego. Traktowanie w szczególny sposób zakładów opieki zdrowotnej w stosunku do kontrahentów tylko z powodu zakresu świadczonych usług i korzystania z publicznych środków pieniężnych oznaczałoby zachwianie praw rządzących wolnym rynkiem i przerzucanie na partnerów takich placówek ryzyka niewydolności systemu ich finansowania (wyrok Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 10 września 2013 r., I C 1352/13, LEX nr 1717194).

Te same argumenty zdaniem tut. Sądu nie pozwalają na uwzględnienie wniosku pozwanego w przedmiocie rozłożenia należności na raty w oparciu o dyspozycję art. 320 k.p.c. Ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. W każdym wypadku przez rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty dochodzi bowiem do uszczuplenia uprawnień wierzyciela, stąd potrzeba podejmowania decyzji w tym przedmiocie w sposób szczególnie wyważony i uwzględniający interesy obu stron.

Sama trudna sytuacja ekonomiczna strony nie jest wystarczająca do zastosowania dyspozycji przepisu art. 320 k.p.c. Jest to tylko jedna z okoliczności, które mają znaczenie dla oceny tego, czy występuje „szczególnie uzasadniony wypadek” w rozumieniu art. 320 k.p.c., nie jest to jednak okoliczność, która ex lege implikuje zastosowanie tej instytucji. Przeciwnie, zła sytuacja finansowa pozwanego powinna – co do zasady – przemawiać za odstąpieniem od rozłożenia świadczenia na raty, gdyż z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, iż zobowiązanie nie zostanie wykonane, a tylko odroczy uzyskanie przez wierzyciela tytułu egzekucyjnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 sierpnia 2019 r., I ACa 777/18, LEX nr 2855260; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 listopada 2020 r., I ACa 364/20, LEX nr 3120067). Poza tym, zastosowanie art. 320 k.p.c. nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela (wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 10 lutego 2020 r., I C 1921/19, LEX nr 2785054).

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwany nie uiścił odsetek od poz. 1-16 oraz poz. 28-37, a także nie spełnił roszczenia z poz. 27. petitum pozwu – ani w zakresie kwoty głównej ani w zakresie odsetek. Kwota pozostała do uregulowania przedstawia niewielką wartość w odniesieniu do kwoty, którą w dniu 14 kwietnia 2020 r. pozwany uiścił, tj. 127.471,32 zł. W tych okolicznościach sprawy, zdaniem tut. Sądu nierozłożenie świadczenia na raty nie wypłyne negatywnie na sytuację ekonomiczną pozwanego, zwłaszcza, że w przeważającej części roszczenie zostało zaspokojone. Poza tym, zła sytuacja finansowa publicznych zakładów opieki zdrowotnej nie jest nowym zjawiskiem, ma charakter trwały i pogłębia się od wielu lat.

Strona powodowa domagała się odsetek od dochodzonych pozwem poszczególnych kwot. Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z treścią art. 481 § 2 zd. 1 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Opóźnienie w zapłacie (czyli spełnieniu świadczenia pieniężnego) ma miejsce wówczas, gdy dłużnik nie dokonuje jej w terminie.

Strona powodowa zgodnie z zawartą umową wykonała na rzecz pozwanego dostawę materiałów medycznych, a także wdzierzała dwa analizatory, za które szpital albo nie płacił, albo nie płacił w terminach wskazanych w fakturach VAT. Mając na uwadze niekwestionowaną wysokość pozostałej należności głównej i powyższe rozważania o charakterze należnych powodce odsetek, tut. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki żadaną kwotę 2.008,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty. Początek biegu odsetek od kwoty 2.008,80 zł ustalono na dzień 22 sierpnia 2019 r., tj. na dzień wymagalności roszczenia wynikającego z nieuregulowanej faktury VAT nr (...) z dnia 22 lipca 2019 r.

T.. Sąd nie dopatrył się, aby rodzaj i wysokość żądanych przez stronę powodową odsetek były bezzasadne.

Wobec powyższego tut. Sąd zasądził odsetki ustawowe od pozostałej należności głównej w punkcie 1. sentencji wyroku.

W rozpoznawanej sprawie powódka wskazała, że żądane pozwem świadczenie zostało przez pozwanego częściowo spełnione w związku z zapłatą w dniu 14 kwietnia 2020 r. kwoty 127.471,32 zł. Powódka cofnęła pozew w zakresie ww. kwoty wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 127.471,32 zł bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie odsetek od tej kwoty oraz bez zrzeczenia się kosztów procesu. Tut. Sąd na podstawie art. 203 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w tej części. Powódka domagała się jednak w dalszym ciągu odsetek ustawowych od cofniętej części żądania.

Niewątpliwie powódka była uprawniona do dochodzenia odsetek od zaległych odsetek, zgodnie z treścią art. 482 § 1 k.c. Stosownie do przywołanego przepisu zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Przepis art. 482 § 1 k.c. daje możliwość domagania się skapitalizowanych odsetek za okres od

terminu płatności określonego w fakturze VAT do daty wniesienia pozwu oraz żądania odsetek od zaległych odsetek od momentu wytoczenia powództwa.

Odsetek od tak skapitalizowanych odsetek powódka zażądała w piśmie z dnia 4 stycznia 2021 r., tj. przy częściowym cofnięciu pozwu. W tej dopiero dacie pozwany był świadomy dochodzonego przez powódkę roszczenia i jego wysokości.

O powyższym tut. Sąd orzekł w punkcie 2. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania tut. Sąd orzekł w punkcie 3. wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Powództwo okazało się w całości uzasadnione, wobec czego pozwany powinien ponieść koszty procesu w całości. Tut. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11.892,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwoty 5.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSO Hanna Ratajczak

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
3. przedłożyć z apelacją bądź za 14 dni.

P., dnia 14 czerwca 2021 r. /-/ SSO Hanna Ratajczak